

НОВИ СИНДИКАТ СОЦИЈАЛНЕ ЗАШТИТЕ СРБИЈЕ

ПИБ: 108080360; МАТИЧНИ БРОЈ: 17834681

НАЗИВ ДЕЛАТНОСТИ: Делатност синдиката

ШИФРА ДЕЛАТНОСТИ: 94.20

ТЕКУЋИ РАЧУН: 160-389774-89 Banca Intesa АД Београд

ЗАСТУПНИК: Братислав Цветковић, председник

АДРЕСА: Ул. 7. јули 66, 18220 Алексинац

Број: 01-69/2014

Датум: 15.09.2014. године

- НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
- ВЛАДИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
- МИНИСТАРСТВУ ДРЖАВНЕ УПРАВЕ И
ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ
- МИНИСТАРСТВУ ЗА РАД, ЗАПОШЉАВАЊЕ,
БОРАЧКА И СОЦИЈАЛНА ПИТАЊА
- МИНИСТАРСТВУ ФИНАНСИЈА
- СИНДИКАЛНОЈ ЈАВНОСТИ У СОЦИЈАЛНОЈ
ЗАШТИТИ
- ЕЛЕКТРОНСКИМ И ШТАМПАНИМ МЕДИЈИМА

ПРЕДМЕТ: ЈАВНО САОПШТЕЊЕ НОВОГ СИНДИКАТА СОЦИЈАЛНЕ ЗАШТИТЕ СРБИЈЕ ПОВОДОМ ДОПУНА ЗАКОНА О ПЛАТАМА У ДРЖАВНИМ ОРГАНИМА И ЈАВНИМ СЛУЖБАМА

Поштовани,

Поводом донетог Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама (Сл. гласник РС бр. 99/2014), а који за предмет има уређивање питања везаних за додатак за минули рад, Нови синдикат социјалне заштите Србије пре свега напомиње да је сама чињеница да је такав један закон донет јасно говори да је претходно изнети јавни став НССЗС-а након доношења измена и допуна Закона о раду, у јавном саопштењу од 21.07.2014. године, да се на запослене у социјалној заштити у том погледу не односе одредбе Закона о раду, био правно исправан, те да се једино тим законом то право може уређивати.

У вези самог Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама Нови синдикат социјалне заштите Србије исказује следећи став:

Запосленима у јавним службама, који су у свом радном веку радили код више послодаваца, се овим врши умањење плате за године радног стажа проведене код другог послодавца, јер се тај додатак на плату мора обрачунати и исплатити само за године предвиђене чл. 1. ст. 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама, при чему је код неких од запослених то веома значајно умањење, а које битно погоршава њихов материјални положај. У том смислу **Нови синдикат социјалне заштите Србије сматра да је овакав ефекат Закона потпуно несагласан општим принципима о слободном кретању радника**, те је у том смислу потпуно супротан тој слободи, садржаној у Поглављу 2 преговора за приступање ЕУ. Оно представља својеврсну, а у многим случајевима веома значајну, казну за коришћење те слободе, и значи практичну и веома јаку меру за спречавање мобилности запослених и коришћење тог права установљеног на нивоу целе ЕУ. НССЗС сматра да се ефекат фискалне консолидације и уравнотежења буџета не треба стварати на штету кршења права на слободу запошљавања и мобилности запослених, која онда остаје „голи принцип на папиру“.

НССЗС је става да исплата додатака на име минулог рада није несагласна стандардима европског радног законодавства, и да је иста, на овај или онај начин, предвиђена и у другим земљама Европе, а и шире (САД), и то, или у виду посебне „награде за

верност“ актуелном послодавцу, или у виду утврђивања веће личне цене рада у зависности од година рада у струци (по основу већег степена обучености и радног искуства на пословима односно ранијег улагања у подизање сопствених личних компетенција). Доношењем оваквог Закона, а и аналогних одредби Закона о раду, наша држава се очигледно определила да тај и такав додатак на одређени начин третира као „накнаду за верност“ одређеном послодавцу односно одређеним послодавцима, али је овим и оваквим Законом то селективно проширила и на друге послодавце, а не само за актуелног. НССЗС-у није јасно који је критеријум био за опредељење за могуће проширење круга послодаваца приликом опредељивања да су то одређени „послодавци“, и зашто неки јесу предвиђени а други нису. Испада да је то била потпуно арбитрарна одлука законодавца, односно ти критеријуми за лимит проширења из закона нису јасни. Оно што том приликом наша држава није утврдила као право запослених, а што је присутно у многим земљама које посебну пажњу посвећују усавршавању запослених, је предвиђање посебног права запосленог на додатак за трошкове свог стручног усавршавања у току рада („додачи за тренинг“), у складу са једнако важним принципима доживотног усавршавања, нарочито у областима у којима није обезбеђено фактичко и правно обавезујуће финансирање тог усавршавања од стране послодавца или из буџета (што је случај у области социјалне заштите). Држава није развила ни могуће другачије механизме у том погледу, усаглашене са европским стандардима, тј. формирала наменске државне фондове за финансирање усавршавања запослених за све области јавног сектора (а не само за државне службенике). Тиме је то право оперативно обезбедила само за део запослених у јавном сектору.

Овај и овакав Закон Нови синдикат социјалне заштите Србије сматра неправичним, јер не валоризује адекватно и у пуној мери сво раније лично улагање новца и труда запослених у дугорочни развој својих компетенција, знања и способности, те искуство за успешно обављање послова код актуелног послодавца, а који се тиме ослобађа обавезе за даље улагање у развој компетенција и тренинге тог запосленог. Нарочито је дискриминаторски што се тиме запослени у јавним службама доводе у **неравноправнији положај у односу на запослене у тзв. „реалном“ сектору**, јер код приватних послодаваца исти могу да са својим послодавцем уговоре виши проценат увећања зараде по том основу (закон одређује минимум који се може увећати колективним уговором или уговором о раду), а запослени у јавним службама, услед правила буџетског система и законског ограничења, то никако не могу.

НССЗС не види никакве финансијске ефекте смањења тог права запослених у социјалној заштити на консолидацију јавних финансија, и то из разлога што се код велике већине запослених тиме не смањује издвајање буџета за плате, будући да се код највећег броја запослених у социјалној заштити плате финансирају из цене услуга које пружају корисницима или на основу уговора са РФЗО или локалном самоуправом, а без измене тих уговора или промене тих цена не могу наступити промене које имају ефекат на свеукупне јавне финансије државе. Самим тим, запосленима је овим узроковано погоршање материјалног положаја без неког већег ефекта за буџет, тако да испада да је главни ефекат ове мере само смањење материјалних трошкова функционисања установа на терет плата запослених.

Полазећи од чињенице да су доношењем тог и таквог Закона, сви запослени у јавним службама доведени фактички пред свршен чин, јер њихови послодавци то након ступања на снагу Закона морају да примене, НССЗС ће предузети правно дозвољене активности да се такво законско решење промени или огласи неуставним, **а поводом примене актуелног Закона, док год се он примењује, заузима свој следећи ЈАВНИ ОДЛУЧНИ СТАВ:**

НССЗС од свих државних чинилаца, и оних за вођење Регистра запослених (који су већ и пре изгласавања и ступања на снагу закона издали писане инструкције уз слободно тумачење предлога закона), и оних који обезбеђују финансирање плата запослених у социјалној заштити, а и од послодаваца запослених, захтева да се додачи по основу минулог рада запослених обезбеђују, исказују, обрачунавају и исплаћују стриктно онако како је прописано у иновираним чл. 5. ст. 1. тач. 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама (Сл. гласник РС бр. 34/01, 55/13 и 99/14), и то „у висини 0,4 % од основнице за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца, у смислу

члана 1. овог закона.“ НССЗС, у ситуацији када став 2. истог члана ствара одређене недоумице у погледу примене, јер је много ужег домена него што је прописано ставом 1. тачком 1. истог члана („код послодавца, у смислу члана 1. овог закона“), истиче да не спори право законодавца да може ближе да у закону разјасни садржину једног дела става 1., и да описном одредбом објасни односно потврди да се неке установе сигурно третирају послодавцем у смислу става 1. тога члана. Али, исти и указује да том и таквом одредбом ниуком случају нису обухваћени сви послодавци који су експлицитно назначени у том ставу 1. („послодавци из члана 1. тога закона“). С тим у вези је изричитог става да се у погледу дефинисања права запослених у установама социјалне заштите мора применити одредба која то право установљава, опредељује, дефинише и ограничава, а то је став 1. тога члана („послодавци у смислу члана 1. овог Закона“) а не став 2.

Ово из разлога што је НССЗС потпуно убеђен да је Влади и Парламенту, приликом доношења управо такве одредбе ст.1. чл.1. Закона, итекако било добро познато који су то послодавци назначени у члану 1. овог закона, а то су следећи послодавци назначени у тачкама 1.-5. тога члана 1.: министарства, посланичке организације, судови, јавна тужилаштва, Републичко јавно правобранилаштво, органи за прекршаје, Народна скупштина, Председник Републике, Влада и Уставни суд, затим, органи и организације територијалне аутономије и локалне самоуправе, затим, јавне службе које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе, јавне службе које се финансирају из доприноса за обавезно социјално осигурање, и на крају, и организације обавезног социјалног осигурања. Ако је законодавац назначио „у члану 1.“, тиме је обухватио све послодавце који су назначени у целом том члану, и никакво парцијално издвајање се не може вршити јер за то не постоји никакав законски основ у ставу 1. члана 1 Закона о допунама Закона.... Надаље, НССЗС је потпуно убеђен и да је Влади и Парламенту, приликом доношења овог Закона, итекако било добро познато и шта се сагласно важећем чл.1. ст. 1. Закона о јавним службама (Сл. гласник РС бр. 42/91 и 71/94) **сматра „јавном службом“ (установе, предузећа и други облици организовања)**, те у којим областима се, сагласно чл. 3. тог закона, оснивају установе а у којим областима се оснивају предузећа. Имајући све горе наведено у виду, НССЗС сматра да је законодавац управо и желео да обухвати све те субјекте када је прописао у иновираним члану 5., ставу 1., тач. 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама да се послодавцем сматра послодавац из члана 1. овог Закона. У супротном, убеђени смо, их не би све изричито обухватио ставом 1. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама. **Тиме је јасно и експлицитно определио код којих све послодавца се остварени претходни радни стаж мора узети у обзир приликом одређивања обима и висине додатка на плату по основу минулог рада.**

НССЗС је убеђен да је Народна скупштина доношењем Закона са управо оваквом садржином желела управо оно што је јасно прописала у ставу 1. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама. Имајући у виду да је став 2. тог истог члана много ужи, и да не обухвата све послодавце из чл. 1., већ само неке, и то само неке субјекте или неке облике својине у којима послују послодавци у оквиру исте делатности, НССЗС претпоставља да је законодавац „експланаторном“ односно објашњавајућом одредбом, садржаном у ставу 2. истог члана, само хтео да разјасни односно да потврди да се установе које су из исте делатности и припадају истом плану мреже установа, односно које су основане од истог нивоа власти, сматрају послодавцем у смислу става 1. тог члана. Ово нарочито из разлога што у свакој од области која спада у јавне службе, у складу са законом, своју делатност легално обављају и други субјекти предвиђени матичним законима за одређену област, а које уопште не обухвата односно регулише став 2. члана 1. Закона о допунама Закона..., тако да није јасно из којих би се разлога, уз вршење значајне противуставне и противзаконите дискриминације и запослених и облика својине, рад у једном од тих субјеката признавао за утврђивање висине минулог рада, а у другом не, кад и један и други представљају рад у одређеној делатности у којој се врши „јавна служба“ из чл. 1. ст. 1. Закона о јавним службама, а финансирана је из буџета. Став 1. члана 1. Закона о допунама Закона... такву врсту дискриминације не врши.

Имајући у виду да је НССЗС против сваког, па и најмањег, облика дискриминације међу запосленима, и кршења било којих права из оквира уставног права на рад својих чланова:

1) НССНС ће, по ступању на снагу предметног Закона, покренути поступак пред Уставним судом Србије за проглашавање неуставног члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а до окончања тог поступка од свих послодаваца, код којих раде запослени који су чланови Новог синдиката социјалне заштите Србије, захтева да стриктно и потпуно, примењују одредбу чл. 1. ст.1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама (Сл. гласник РС бр. 99/14), и то онако како гласи;

2) Од надлежних органа Републике Србије, а такође и од јединица локалне самоуправе и од РФЗО, НССЗС захтева да за све запослене у социјалној заштити, за чије плате они у свом буџету или финансијском плану обезбеђују средства, исправно евидентирају, билансирају и преносе средства стриктно поштујући чл. 1. ст. 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама;

3) Уколико неко од чланова НССЗС непримењивањем чл. 1. ст. 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама буде ускраћен у погледу права на додатак на минули рад, те има намеру да покрене одговарајући судски поступак за обештећење, НССЗС ће му пружити неопходну стручну подршку и помоћ ради остваривања права у складу са Законом судским путем, и предузимати и друге ефективне мере у складу са својим овлашћењима;

4) Нови синдикат социјалне заштите Србије се овим обраћа посланицима у Народној скупштини, као Уставом овлашћеним предлагачима, иницијативом да покрену поступак за издавање **АУТЕНТИЧНОГ ТУМАЧЕЊА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ** поводом примене члана 1. ст. 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама, имајући у виду члан 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама и члан 1. и 3. Закона о јавним службама, а ради отклањања свих недоумница у примени тог Закона.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ :

НССЗС сматра да би свако супротно поступање од напред назначеног, и тумачење овог и оваквог става 2. члана 1., у односу на став 1. истог члана Закона о допунама Закона..., значило да би могућа ограничавајућа примена тог става 2. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама за регулисање права на минули рад могла да проузрокује последице које представљају веома велику дискриминацију међу запосленима у јавним службама, а нарочито у склопу тога запослених у социјалној заштити, како унутар те делатности а тако и у односу на друге делатности из оквира јавних служби. Ово из следећих разлога:

1) У случају да се став 2. поменутог члана Закона... третира као лимитирајући фактор за дефинисање права запослених, није јасно шта је критеријум за оцену – делатност и предвиђеност у плану мреже те делатности или ниво власти која је оснивач у складу са матичним законом, а то нису исте ствари у свим областима које спадају у јавне службе. Ово питање је, када се ради о државним службеницима и намештеницима много јасније постављено, у ком погледу је дефинисано да је то држава, која је и послодавац запосленог, и у том погледу не постоји било какво ограничење у погледу врсте државног органа у ком је запослени претходно радио (било који државни орган односно посебна организација финансирана из републичког буџета). Оваквом одредбом става 2. члана 1. Закона би се, у погледу запослених у установама, правило разликовање које није утемељено на Уставом утврђеној једнакости правних субјеката у вршењу делатности од јавног интереса (јавна служба), облика организовања и облика својине, и *implicite* утврдио критеријум за дефинисање тог права, а то је

финансирање из буџета одређеног нивоа власти. Тиме би се ставио знак једнакости између појма финансијера обављања делатности и појма послодавац, а што по нама никако нису исте ствари, односно да би било супротно ратификованим међународним конвенцијама.

Ако је основ третирања појма „послодавац“, као основа за утврђивање висине додатка на минули рад, било стриктно везано за чињеницу да је неки запослени радио код финансијера делатности - државе, односно одређеног нивоа власти (из буџета одређеног нивоа власти), а не за обављање рада у истој делатности, која се сагласно матичним законима за одређену област може обављати у различитим облицима својине, у субјектима који су на различите начине организовани и од стране различитих оснивача јавне службе, сматрамо да је то неправедна, противуставна и међународним конвенцијама забрањена дискриминација у практичном третману запослених у односу на то својство, за рад на идентичним пословима у истој или другој делатности код субјекта основаног и регистрованог у складу са законом, и који врши законом утврђену функцију, и то само услед чињенице да се ради о субјекту у другом облику својине или о другачијем организационом облику. Овде се не ради само о актуелном послодавцу, већ само о неким арбитрарно и необразложено одређеним бившим послодавцима, и то без јасно разрађених критеријума од стране законодавца. Ако то није искључиво везано за тог актуелног послодавца, односно не представља својеврсну „награду за верност том актуелном послодавцу“, сматрамо да се не сме вршити дискриминација запослених у односу на то да ли су радили код било ког субјекта у државној у односу на субјекте у приватној својини, или дискриминација по основу нивоа власти из кога се нека делатност финансира (а који су сви део консолидованог рачуна буџета), нарочито ако су радили на пословима у истој делатности или на истим или сличним пословима у струци, тј. да је то несагласно општеприхваћеним правилима међународног права и Уставу.

2) У области социјалне заштите је прописано у чл. 10. Закона о социјалној заштити да установу социјалне заштите може основати Република Србија, аутономна покрајина, јединица локалне самоуправе и друго правно и физичко лице. Тај Закон такође прописује који ниво власти оснива коју врсту установе, и у том смислу прописује да центар за социјални рад оснива јединица локалне самоуправе, а установе за васпитање деце и омладине, заводе за социјалну заштиту, центре за породични смештај и усвојење или дом за смештај корисника може основати Република или аутономна покрајина. Чланом 63. Закона о социјалној заштити је утврђено да мрежу установа које пружају услуге домског смештаја, социјално-здравствених установа, центара за породични смештај и усвојење и установа за васпитање деце и омладине утврђује Влада Републике Србије. Велики број установа, и то заводи за социјалну заштиту и огроман број центара за социјални рад, није обухваћен никаквом мрежом установа, донетом на основу важећег Закона. Имајући то у виду није јасно како се уопште у области социјалне заштите може применити став 2. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама, кад је у првом делу реченице става 2. члана 1. Закона о допунама Закона... постављен кумулативни услов: да припада истој делатности и истом плану мреже (који по закону не постоји за све установе већ само за део), или у другом делу еквивалентан услов: да су основани од истог нивоа власти (што сагласно закону није случај). **Тиме би овакав став, због садржине актуелних прописа у тој области, био дискриминишући за запослене у социјалној заштити у односу на неке друге делатности из оквира јавних служби.** Имајући у виду став 1. члана 1. Закона о допунама Закона... то би потпуно било могуће у том делу избећи односно превазићи.

3) У области здравства је Законом о здравственој заштити је у чл. 46. дефинисано да здравствену установу у државној својини може основати Република, аутономна покрајина и локална самоуправа, у чл. 47. је дефинисано да су све здравствене установе у државној својини обухваћене Владиним Планом мреже здравствених установа, а у чл. 48. је дефинисано који ниво власти (Република, аутономна покрајина или град односно општина) оснива коју врсту здравствених установа. У том смислу, у односу на став 2. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама, **све здравствене установе у државној својини се обухватају једним Планом мреже, али их не оснива исти ниво власти.** Имајући у виду чињеницу да је ставом 2. тог члана између два дела реченице стављена запета и реч „односно“ (као еквивалент првом делу реченице), сматрамо да је услов да установе припадају

истој делатности и истом плану мреже, а чему је еквивалент односно замена да су основане од истог нивоа власти. У супротном, по нама, не би у реченици стајала реч „односно“. То у погледу здравствених установа, према Закону о здравственој заштити, није случај (нису основане од стране истог нивоа власти), и сматрамо да се не би могао применом става 2., онаквог како гласи, мешати радни стаж у установама основаним од стране локалне самоуправе и Републике Србије. Имајући у виду чињеницу да се све ове установе финансирају из РФЗО, применом става 1. тог члана то је могуће. На страну да је нелогично, и дискриминишуће, да се једном здравственом раднику признаје стаж а другоме не. У овом погледу специфичност социјалне заштите је у томе да и одређени број установа социјалне заштите врши здравствену делатност, чини део свеукупне здравствене службе из Закона о здравственој заштити, има уговорено финансирање тога такође од РФЗО, али није део Плана мреже здравствених установа, па би здравствени радници, који раде у установама социјалне заштите а раније су радили у болници или дому здравља, стриктно применом става 2. члана 1. Закона били дискриминисани у односу на своје колеге у класичним здравственим установама (из мреже).

4) **У области образовања**, сагласно чл. 28. Закона о основама система образовања и васпитања, образовну установу у државној својини може да оснује Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, а и физичко или друго правно лице. Сагласно члану 29. ст. 3. истог Закона, **акт о мрежи предшколских установа и акт о мрежи основних школа** које оснива Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе **доноси скупштина јединице локалне самоуправе**. Према ставу 9. истог члана, са друге стране, **акт о мрежи средњих школа** које оснива Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе **доноси Влада Републике Србије**. Такође, иста одређује, према Закону о средњем образовању и васпитању, и уникатне и школе од посебног интереса за Републику, али није прецизирано којим и каквим актом (мрежом или др.). Према Закону о основном образовању и васпитању школа се може основати као јавна и приватна школа. Законом о средњем образовању и васпитању уопште није предвиђено оснивање средњих школа у приватној својини. Акт о мрежи приватних основних и средњих школа не постоји, већ је то предвиђено једино за школе у државној својини, а приватне школе су једино евидентирани у регистру субјеката образовања, које води Министарство просвете (а које није план мреже). Из цитираног се јасно види да став 2. поменутог члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама, онако како дословце гласи, **никако није примењив на установе основног и средњег образовања, јер исте немају нити истог оснивача, а нити по закону припадају истој мрежи установа**. Имајући у виду став 1. тог члана 1. Закона о допуни Закона... то би потпуно било могуће. Сматрамо да ни у том случају није правично одвајати наставнике у односу на то да ли су радили у основној или средњој школи, или у школи у приватној или државној својини.

5) **У области ученичког и студентског стандарда**, сагласно чл. 24. Закона о ученичком и студентском стандарду, установе ученичког и студентског стандарда могу да оснивају различити ниво власти, односно Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, а могу их основати и домаћа и страна физичка или правна лица. Сагласно члану 25. истог Закона, **акт о мрежи установа доноси Влада независно од тога који ниво власти је био оснивач**, али само када су у питању установе основане од стране државе. Имајући то и такво стање у виду није јасно да ли је еквивалентни услов томе да те установе морају бити основане од стране истог нивоа власти (по основу употребе речи „односно“). И у овом случају би се вршила дискриминација запослених у односу на облик својине, у коме се у складу са законом обавља та јавна служба, или у односу на различити ниво власти оснивача.

6) **У области културе** је у чл. 23. Закона о култури прописано да установу културе може да оснује Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, а у члану 73. су дефинисани и други субјекти у култури, који ту делатност врше поред установа културе. Законом о библиотечко-информационој делатности је прописано идентично у погледу тога ко може да оснује библиотеку. **Закон о култури не прописује доношење акта о плану мреже установа културе ни на ком нивоу власти**. Такве одредбе не садржи ни Закон о библиотечко-информационој делатности. Имајући такво стање у виду није јасно како се уопште може

применити став 2. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама на ову делатност, кад је у првом делу става 2. члана 1. Закона о допунама Закона... постављен кумулативни услов: да припада истој делатности и истом плану мреже (који не постоји), или у другом делу еквивалентан услов: да су основани од истог нивоа власти (када их оснивају различити нивои).

7) **У области физичке културе**, која такође у складу са чл. 3. ст. 1. Закона о јавним службама представља јавну службу (а који прописује да се у овој области оснивају установе), **важећим Законом о спорту није уопште предвиђено оснивање установа из те области**, већ искључиво спортских удружења, савеза спортских удружења и спортских привредних друштава. Стога, одредба става 2. поменутог члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама уопште није примењива у овој области јавних служби. Такође ни у овој области није прописано да се доноси план мреже тих организација односно установа, па није јасно како применити ту спорну одредбу Закона на ову област.

Из свега напред наведеног, по НССЗС-у, се јасно види да би било каква примена става 2. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама, као основа за утврђивање права на додатак за минули рад запослених у свим овим делатностима које спадају у јавне службе, или била непримењива или би представљала тешку и неоправдану дискриминацију појединих запослених. Уколико се она тумачи, како је тумачи и НССЗС, експланаторно односно појашњавајуће за део из круга субјеката одређених у ставу 1. истог члана („послодавци у смислу члана 1. Закона“), она не би проузроковала оштећење права неких запослених у односу на примену става 1. истог члана. Ово тим пре што и сам свеукупни смисао и стил реченице како је, по нама, дата у тексту Закона, говори у прилог тога (објашњавајући а не одређујући). У супротном би инсистирање на тој одредби, и поступање стриктно и искључиво према њој, проузроковало свесно оштећење права запослених и кршење става 1. истог члана Закона, и створило веома јак основ за сваки судски спор за заштиту права запослених који би евентуално били оштећени њеном применом.

Нови синдикат социјалне заштите Србије још једном наглашава да је убеђен да су законодавни органи приликом доношења оваквог члана 1. били у потпуности свесни свега напред изнетог, односно у потпуности упознати са садржином свих прописа које смо цитирали, те да је ово и овакво његово реаговање можда непотребно наглашавање нечега што сасвим недвосмислено и одређено пише у ставу 1. члана 1. Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама (Сл. гласник бр. 99/2014), али у сваком случају износи овај и овакав свој јавни став, да би и послодавцима било разјашњено његово поступање и даље заступање интереса његових чланова, и да би били предупређени сви могући спорови и неразумевања..

Све дилеме и недоумице које могу постојати због ових законских непрецизности, и неусклађености са другим важећим законима у правном поретку наше државе, по Новом синдикату социјалне заштите Србије се могу најефикасније отклонити издавањем **Аутентичног тумачења** оног ко је тај Закон и донео, односно Народне скупштине Србије, те је НССЗС у том смислу и покреће иницијативу код посланика, као овлашћених предлагача за то.

с пуним поштовањем,

ПРЕДСЕДНИК НССЗС
Братислав Цветковић